

## Arrest

nr. 335 718 van 6 november 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN  
Vaderlandstraat 32  
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 4 april 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 20 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 19 september 2026 (administratief dossier, map 7, landeninformatie, inlichtingen dossier Griekenland).”*

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of

waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij kampt met psychologische problemen (NPO, p. 11). Zij stelt dat zij vijf keer naar de dokter gegaan is omwille van haar psychische problemen in Griekenland en zij legde een afspraak voor bij een medisch centrum van 5 maart 2024. Zij verklaarde echter zelf dat zij zich sindsdien beter voelt en zij is gestopt met de behandeling en het op 5 maart 2024 de laatste keer was dat zij naar de dokter was geweest (NPO, p. 11). Zij verklaart daarnaast ook nog dat zij sinds september 2024 werkt en dat zij ook graag zou studeren (NPO, p. 6). Verzoekende partij toont met voorgaande niet aan dat zij op heden zou kampen met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een drieëntwintig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 20 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 19 september 2026 (administratief dossier, map 7, landeninformatie, inlichtingen dossier Griekenland). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat haar Griekse documenten gestolen werden (zij verklaart dat haar Grieks paspoort gestolen werd toen zij in een park aan het slapen was (NPO, p. 3)) of dat zij deze eigenhandig weggegooid heeft (zij verklaart dat zij al haar Griekse documenten weggegooid heeft in Frankrijk, NPO, p. 10)), doet aan voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland. Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar afgedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij slechts ongeveer twee maanden na het verkrijgen van haar beschermingsstatus in Griekenland doorgebracht heeft (NPO, p. 5). Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Zij verklaart bovendien dat zij niet van plan was om in Griekenland te blijven (NPO, p. 8). Het was sinds 2020 haar bedoeling om naar België te komen en Griekenland was enkel een weg om naar België te komen (NPO, p. 11). Hieruit kan geen oprechte intentie blijken om een duurzaam leven in Griekenland uit te bouwen en aldaar haar rechten te doen gelden. Verzoekende partij heeft tijdens haar verblijf in Griekenland slechts 8 dagen gewerkt. Dit was op het moment dat zij nog in het opvangcentrum verbleef en zij aldus nog geen internationale bescherming verkregen had (NPO, p. 5). Zij werd niet uitbetaald door de werkgever. Na deze ervaring heeft verzoekende partij geen pogingen meer ondernomen om werk te zoeken in Griekenland (NPO, p. 18). Verzoekende partij heeft aldus beperkte stappen gezet om aan werk te geraken in Griekenland. Nochtans blijkt uit de voorliggende algemene informatie dat zij wel degelijk over de nodige documenten beschikte om in Griekenland te werken. Uit algemene informatie blijkt namelijk dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA/PRO ASYL, "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", maart 2024). Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19). Ook haar zoektocht naar huisvesting is eerder beperkt. Zo heeft zij slechts één keer geprobeerd om huisvesting te vinden in Griekenland, met name toen zij naar Salonika wilde gaan (NPO, p. 17-18). Waar verzoekende partij

in het verzoekschrift stelt dat er door verwerende partij niet aangetoond wordt dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet dakloos zal zijn, dient erop gewezen te worden dat het aan de verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat zij de nodige stappen gezet heeft om aan huisvesting te geraken en dat zij ondanks deze inspanningen, buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Zij blijft hier evenwel in gebreke. Hetzelfde geldt voor de mogelijkheid tot het leren van de Griekse taal. Verzoekende partij toont niet aan dat zij buiten haar wil om in de onmogelijkheid was om in Griekenland de Griekse taal te leren. Verzoekende partij haalt verder ook aan dat zij geen medische verzorging gekregen zou hebben voor haar medische problemen. Zo had zij problemen met haar tanden en had zij ook psychologische problemen (NPO, p. 11 en 16-17). Zij zou in het opvangcentrum naar een dokter gevraagd hebben, maar kreeg enkel medicatie en er zou haar aan het onthaal van het opvangcentrum verteld zijn dat zij haar niet konden helpen (NPO, p. 16). Er dient echter opgemerkt te worden dat verzoekende partij zelf nooit stappen gezet heeft om naar een dokter of psycholoog toe te gaan. Zij verklaarde enkel dat zij geprobeerd heeft om te leven met haar gebroken tand en dat zij denkt dat er in Griekenland geen psychologen of psychiaters zijn. Zij heeft zich enkel geïnformeerd bij de vertalers die haar gezegd hebben dat ze dat daar niet hebben. Zij heeft het aan niemand anders gevraagd (NPO, p. 16-17). Zij heeft aldus niet de nodige stappen gezet om haar rechten op medische verzorging te bekomen terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat het voor haar niet mogelijk is om een AMKA te verkrijgen omdat zij niet over een AFM beschikt en zij aldus geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg in Griekenland, kan er enerzijds op gewezen worden dat verzoekende partij, zoals hierboven reeds aangegeven, wel over een AFM beschikt en zij aldus de mogelijkheid heeft om bij terugkeer naar Griekenland een AMKA aan te vragen. Anderzijds wijst de beschikbare landeninformatie niet op bijzondere problemen waar verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. De verzoekende partij toont niet aan dat zij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen. Voorts blijkt dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer zij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). Zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen, blijft hij gedurende de wachttijd toegang houden tot de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen. Verzoekers betoog dat hij hier geen toegang toe zou hebben kan dus geenszins worden gevolgd. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij beroept zich immers niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Op basis van bovenstaande toont de verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. De verklaringen die verzoekende partij bovendien aflegt over de ervaringen die zij gehad zou hebben waarbij zij met racisme geconfronteerd werd, volstaan niet om te spreken van een mensonterende en vernederende behandeling. Zij zou racistisch bejegend zijn in het opvangcentrum en zou mishandeld geweest zijn in de gevangenis (NPO, p. 8 en 11-12). Hoewel deze feiten betreurenswaardig zijn, volstaan deze niet om te spreken van een mensonterende en vernederende behandeling. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze feiten zich afspeelden in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale

*bescherming en vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend. Deze feiten situeren zich dus op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien blijkt op basis van haar verklaringen dat zij naar aanleiding van haar ervaringen geen pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet. Zij heeft echter geen klacht ingediend bij de politie omwille van de feiten van mishandeling in de gevangenis of het racisme in het gesloten centrum.*

*Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.*

*Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.*

*Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.*

*De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.*

*7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

### 3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

#### 4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 september 2025 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch*

*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*VzP wijst op haar kwetsbare profiel en ervaringen in Griekenland. Ze stelt er op Rhodos mishandeld geweest te zijn, waarbij een tand werd gebroken, ze gefouilleerd werd zonder reden, geen privacy kende, slachtoffer was van racisme en discriminatie, in het opvangcentrum waren ze met teveel personen op een kamer. Zo zat ze met een probleem met haar tanden en psychische problemen zonder dat ze hulp kreeg, wat wijst op tekortkomingen in het Griekse systeem. Toen ze een klacht wou neerleggen bij de politie tegen een werkgever, weigerde de politie. Ze stelt verder dat het CGVS geen rekening gehouden heeft met het feit dat zij in België gebruik heeft gemaakt van de geboden kansen -ze werkt hier-, die ze niet kreeg in Griekenland, en zij volhardt in haar verzoekschrift. Ze heeft hier een zus.”*

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het bijgebrachte AIDA-rapport geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Griekenland niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Het louter herhalen van haar verklaringen ter terechtzitting, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit

voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

## 5.2. Persoonlijke situatie van de verzoekende partij als Grieks statushouder

In de beschikking van 5 augustus 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 19 september 2026, (iii) ze niet de intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen aangezien zij verklaarde dat het reeds sinds 2020 haar bedoeling was om naar België te komen en dat Griekenland enkel een weg was om naar België te komen, (iv) zij slechts ongeveer twee maanden na het verkrijgen van haar beschermingsstatus in Griekenland doorgebracht heeft en (v) ze slechts beperkte stappen heeft ondernomen om werk en huisvesting te vinden of de Griekse taal te leren in Griekenland.

Door ter terechtzitting haar reeds afgelegde verklaringen enkel te herhalen, namelijk dat zij op Rhodos mishandeld werd, waarbij een tand werd gebroken, ze gefouilleerd werd zonder reden, geen privacy kende, slachtoffer was van racisme en discriminatie, in het opvangcentrum met teveel personen op een kamer verbleef en problemen had met haar tand alsook psychologische problemen waarvoor zij geen hulp kreeg, doet zij geen afbreuk aan wat hieromtrent in de bestreden beslissing gemotiveerd werd, namelijk:

*“Verzoekende partij haalt verder ook aan dat zij geen medische verzorging gekregen zou hebben voor haar medische problemen. Zo had zij problemen met haar tanden en had zij ook psychologische problemen (NPO, p. 11 en 16-17). Zij zou in het opvangcentrum naar een dokter gevraagd hebben, maar kreeg enkel medicatie en er zou haar aan het onthaal van het opvangcentrum verteld zijn dat zij haar niet konden helpen (NPO, p. 16). Er dient echter opgemerkt te worden dat verzoekende partij zelf nooit stappen gezet heeft om naar een dokter of psycholoog toe te gaan. Zij verklaarde enkel dat zij geprobeerd heeft om te leven met haar gebroken tand en dat zij denkt dat er in Griekenland geen psychologen of psychiaters zijn. Zij heeft zich enkel geïnformeerd bij de vertalers die haar gezegd hebben dat ze dat daar niet hebben. Zij heeft het aan niemand anders gevraagd (NPO, p. 16-17). Zij heeft aldus niet de nodige stappen gezet om haar rechten op medische verzorging te bekomen terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. (...)*

*Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. De verklaringen die verzoekende partij bovendien aflegt over de ervaringen die zij gehad zou hebben waarbij zij met racisme geconfronteerd werd, volstaan niet om te spreken van een mensonterende en vernederende behandeling. Zij zou racistisch bejegend zijn in het opvangcentrum en zou mishandeld geweest zijn in de gevangenis (NPO, p. 8 en 11-12). Hoewel deze feiten betreurenswaardig zijn, volstaan deze niet om te spreken van een mensonterende en vernederende behandeling. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze feiten zich afspeelden in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend. Deze feiten situeren zich dus op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien blijkt op basis van haar verklaringen dat zij naar aanleiding van haar ervaringen geen pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet. Zij heeft echter geen klacht ingediend bij de politie omwille van de feiten van mishandeling in de gevangenis of het racisme in het gesloten centrum.”*

Zij gaat met haar verklaringen ter terechtzitting voorbij aan wat in de beschikking gesteld wordt en slaagt er niet in om de motivering in een ander daglicht te plaatsen. Zij toont niet *in concreto* aan dat er sprake is van tekortkomingen in het Griekse systeem die haar persoonlijk raken.

Door verder louter te wijzen op haar kwetsbaar profiel, gaat verzoekende partij ook voorbij aan wat hierover in de beschikking gesteld werd:

*“Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij kampt met psychologische problemen (NPO, p. 11). Zij stelt dat zij vijf keer naar de dokter gegaan is omwille van haar psychische problemen in Griekenland en zij legde een afspraak voor bij een medisch centrum van 5 maart 2024. Zij verklaarde echter zelf dat zij sindsdien beter voelt en zij is gestopt met de behandeling en het op 5 maart 2024 de laatste keer was dat zij naar de dokter was geweest (NPO, p. 11). Zij verklaart daarnaast ook nog dat zij sinds september 2024 werkt en dat zij ook graag zou studeren (NPO, p. 6). Verzoekende partij toont met voorgaande niet aan dat zij op heden zou kampen met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld.”*

Zij brengt ter terechtzitting geen elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling.

Waar zij ter terechtzitting ten slotte wijst op de situatie waarbij zij klacht wilde neerleggen bij de politie tegen een werkgever, maar de politie weigerde om deze klacht aan te nemen, dient opgemerkt dat de verzoekende partij dit op generlei wijze staft. Bovendien maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat ze geen klacht kon neerleggen bij een ander politiebureau.

5.3. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

5.4. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar haar leven in België, namelijk het feit dat zij in België een zus heeft en gebruik heeft gemaakt van de geboden kansen -ze werkt hier-, niet dienstig. *In casu* ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS